

Кілька порад, які допоможуть батькам і педагогам, що зіткнулися з проблемою дитячої клептоманії

Пам'ятайте, що легше запобігти, ніж викоренити зло; не допускайте навіть найменші, на перший погляд, дрібні «нечесності»;

не списуйте проступки малюка на його юний вік, фраза «подорослішає — зрозуміє» не для Вас, дитина повинна буквально з пелюшок вчитися контролювати свої бажання.

Пояснюйте дитині, як можна досягти бажаного, покажіть їй реальну перспективу — це утримає її від спокуси досягти свого недозволеними способами;

постарайтеся зрозуміти, що відбувалося навколо дитини, коли вона здійснювала крадіжку, адже, якщо Ви зрозумієте, що її спровокувало, наступного разу Ви зможете ліквідувати причину.

Не кричіть, не лайте, не карайте, краще спробуйте зайвий раз відверто поговорити з дитиною, пояснити їй, «що таке погано, а що таке добре»;

не принижуйте малюка, Ваші різкі слова дадуть небагато, хіба що озлоблять її та примусять замкнутися в собі.

Якщо Ви переконані, що вжили всіх можливих заходів, що Ви все робите правильно, а дитина Вас «не чує» і продовжує чинити неприпустимі, на ваш погляд, дії, зверніться до лікаря, можливо, лише кваліфікований спеціаліст допоможе розв'язати проблему.

А головне, пам'ятайте, що педагогіка, як говорив А. С. Макаренко, «найбільш делікатна наука». Це означає, що все, чим ми користуємося у вихованні, має і зворотний бік, і, здавалося б, досягнутий результат у кожній наступній ситуації доведеться

завойовувати знову. Отже, терплячість, тактовність, визнання власних помилок і розуміння того, що марність наших спроб одного чудового дня вкаже Вам правильний шлях. Він обов'язково знайдеться, потрібно лишень захотіти!